

Aage Fogh: Når man igennem en årrække har været med til at forhandle arbejdsforholdene her i landet, er det en stor lykke at være nået frem til, at den højtærede statsminister i dag kan meddele, at vi har en arbejdsledighed, der ligger nede omkring 1 pct. Jeg mindes en periode, da vi i det høje ting arbejdede med en ledighedsprocent, der lå på mellem 30 og 40. Det er altså lykkedes at få nogenlunde fuld beskæftigelse. Det er lykkedes at få det i en sådan udstrækning endda, at vi må erkende, at vi har arbejder, som vi i dag må lade vente, arbejder, som vi gerne ville have udført snarest muligt. Jeg behøver i denne forbindelse kun at minde om det spørgsmål, der blev stillet i sidste uge til ministeren for offentlige arbejder. Den højtærede minister måtte da meddele, at han ønskede i og for sig det omhandlede arbejde gennemført snarest, men arbejdskraften var ikke til stede — sådan er altså vilkårene.

Vi må også erkende, at vi mangler arbejdskraft til boligbyggeriet, og jeg kan derfor anerkende forespørgernes interesse for landets problemer, når de stiller den forespørgsel, vi her behandler, til den højtærede statsminister. Hvis de virkelig har den opfattelse, at der i overenskomstforholdene mellem de to parter på arbejdsmarkedet findes bestemmelser, der hindrer, at vi får udnyttet arbejdskraften fuldt ud, så synes jeg, det er rimeligt og anerkendelsesværdigt, at man stiller denne forespørgsel; men jeg må så skynde mig at tilføje, at efter at jeg har hørt den højtærede statsminister, og efter at jeg har hørt det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gøre rede for forholdene, som de var, og som de har udviklet sig, så synes jeg ærlig talt, at denne forespørgsel er lidt malplaceret. Derfor er jeg ganske enig med den højtærede statsminister i den stilling, han tog, men det hindrer jo ikke, at der er problemer, man kunne drøfte; det hindrer ikke, at der er visse spørgsmål på arbejdsmarkedsområdet, som vi måske med fordel kunne drøfte, og selv om vi ikke sender nogen officiel henvendelse herfra til de to parter, så vil jeg dog tro, at de i nogen udstrækning lytter til, hvad der bliver sagt her i tinget, og så kunne denne debat måske indirekte have nogen virkning.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om vi

under de vilkår, vi arbejder under, har en styrke af arbejdsdygtige medborgere, der går ledige, trods det at vi officielt arbejder med en ledighedsprocent, der ligger helt nede omkring 1. I den forbindelse er der en ting, jeg gerne vil nævne, og måske vil den højtærede arbejdsminister føle sig opfordret til at tage sig af sagen. Jeg har siddet i arbejdsnævnet i en lang årrække. I de sidste 4-5 år har vi, skønt vi hele tiden har haft fuld beskæftigelse, haft enkelte kasser med en arbejdsledighed på mellem 20 og 25 pct., musikernes f. eks. Jeg kan ikke se, at det tjener noget fornuftigt formål, at man ikke på dette område får tilpasset musikerstyrken til den musik, vi har behov for, og at de andre så går over til fornuftigt arbejde. Det samme gælder artisterne. Brolæggernes arbejdsløshedsprocent kan jeg bedre forstå, for om vinteren kan de ikke danse med jomfruen. Men der er altså visse områder, hvor man trænger til ændringer.

Så vil jeg gerne føje til, at jeg er næsten mere end 100 pct. enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, når han går ind for, at vi skal omorganisere hele historien til industriforbund. Den organisationsform, vi har i dag, er efter mit skøn for gammel-dags, for tungtvirkende, den burde ændres, og jeg har forstået på det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at det var hans interesse at nå frem til industriforbund. Det vil jeg gerne støtte ham i.

Der er et andet problem, som jeg synes vi kunne rejse og måske lytte lidt til. Jeg har fra aviserne erfaret, at de sjællandske slagterier har henvendt sig til den højtærede arbejdsminister og den højtærede landbrugsminister og beklaget sig over, at de mangler arbejdere. Hvorfor? Som den højtærede statsminister sagde det, fordi slagteriarbejderne er daglønnede. De tjener 306 kr. om ugen. De har endnu ikke akkordarbejde inden for dette fag i ret stor udstrækning, og ved at gå på akkordarbejde, vistnok væsentligst i byggesektoren, kan de nå ca. 50 pct. mere i løn. Så går de, og så mangler man den nødvendige arbejdskraft til at få tilberedt de eksportvarer, som der her er tale om. Der var måske grund til at sige til de to organisationer, at de burde snarest besinde sig på at få indstillet deres forhold således, at de kunne gå over til akkordlønning. Fra en meget sagkyndig